

Köszöntő

Kedves Olvasók!

Örömmel ajánljuk figyelmükbe hírlevelünk második számát. Egyrészt az előző szám megjelenése óta eltelt időszak eseményeiről szeretnénk tájékoztatni, másrészt az előző számból kimaradt fontosabb híreket is megjelentetjük. A tudósításokat programokról, utazásokról és versenyekről diákjaink és tanáraink írják. Új színfoltként egy verset is közlünk, amelyet szintén karinthys diák írt.

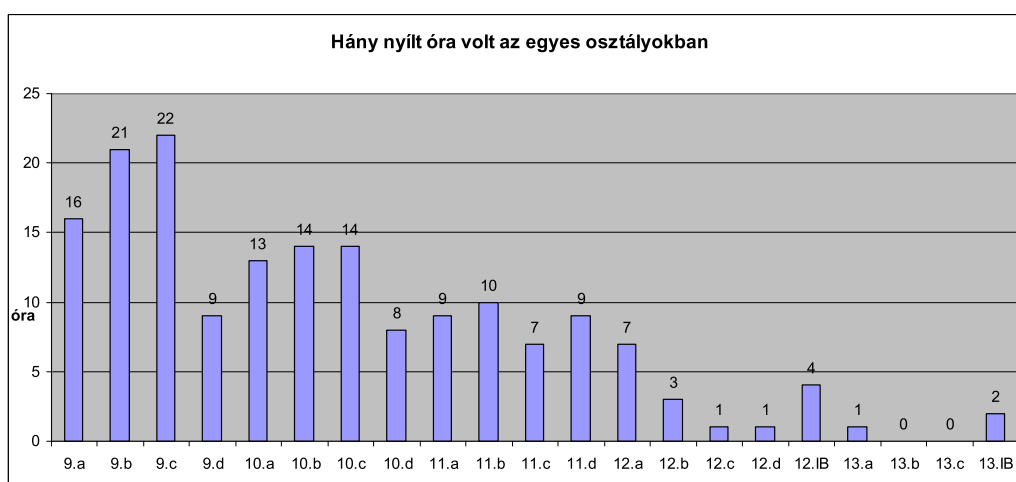
Jó olvasást kíván a szerkesztőség nevében: Cserép Szilvia és Bakonyi Gergely

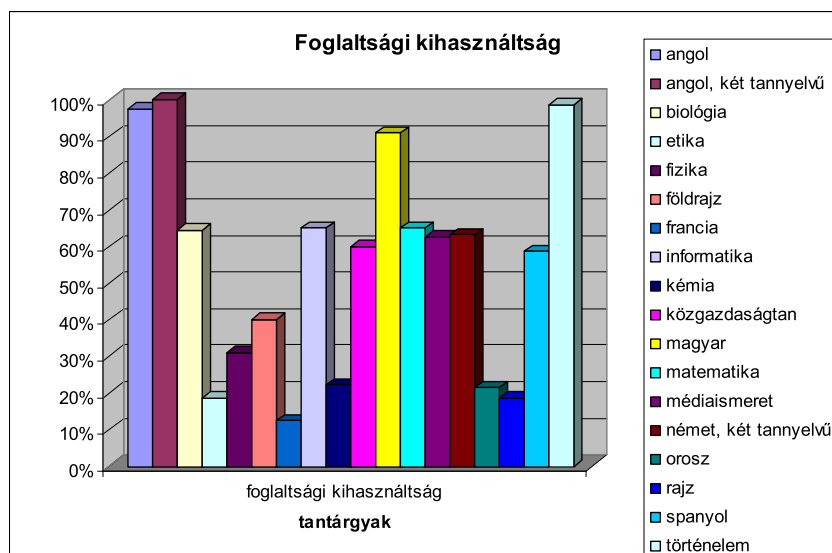
A nyílt hét tapasztalatai számokban

Majd 600 látogatója volt a Karinthy Frigyes Gimnázium nyílt hetének, amelyet 2012. decemberének első hetében tartottunk. A nyílt hét célja, hogy az érdeklődők bepillantást nyerjenek iskolánk életébe, és így könnyebben dönthessenek a jelentkezésről.

A megjelentek nagy érdeklődést mutattak mind az angol-magyar, mind a német-magyar tagozat órái iránt. Az angol tagozat (A, B, és IB osztályok) 100 óráját, míg a német tagozat (C osztály) 44 óráját látogatták meg.

Az egy hét alatt összesen 171, átlagban napi 34 (!), órán ültek vendégek a karinthys diákok között. A legnépszerűbb órák az angol, a történelem és a magyar órák voltak. Az alábbi diagram mutatja, milyen mértékben oszlottak meg a látogatók az egyes tárgyak között.

Az iskolát meglátogató nyolcadikos diákok és szüleik legszívesebben a reggeli (első három) órát látogatták, de a hét napjai közül nem válogattak.

Horváth Ferenc, Cserép Szilvia

Martsa Piroska rajza (c)2009

Új tanáraink bemutatkoznak

Bűrösné Bohacsek Adrienne a C osztályokat tanítja.

„Az ELTE matematika-fizika szakán végeztem 1989-ben. A diploma megszerzése után 23 éven át egy építészeti szakközépiskolában tanítottam matematikát és fizikát magyar és német nyelven. Számos diákom tanult tovább a Budapesti Műszaki Egyetem építész és építőmérnöki karán, és lettek sikeres építészek, akikre nagyon büszke vagyok. 2005 óta matematikából az emelt szintű érettségi bizottság elnöke vagyok és számos középiskolában vállaltam érettségi elnöki feladatokat.

Nagyon örülök, hogy a Karinthy Frigyes Gimnáziumban taníthatok. Célom, hogy diákjaimat a legmagasabb szinten felkészítsem az érettségire és olyan tudáshoz juttassam őket, amellyel jól megállják a helyüket az egyetemeken. Az iskolában eltöltött félév alatt

sikerült megismernem az iskola kiváló oktató és nevelő munkáját, a diákok szorgalmát és kitartását, mely számomra garanciát nyújt céljaim eléréséhez.

Minden diákomtól egyenletes, kitartó munkát kérek.”

Gorondi Orsolya, nyelvtanár

„Eredetileg angol-német szakra készültem, de egy érettségi után rámtalált diákcserének hála

egy évre Argentínában kötöttem ki, így a következő évben már német-spanyol szakra jelentkeztem. A JPTE-nek hála Pécsre is megszerettem, majd rövid két év bemelegítő tanítás után hosszabb „szabadságra” mentem (pontosan 11 évre), és elsősorban három leányomra koncentráltam. Közben azért korrepetáltam egy gyermekotthonban, elvégeztem a Külkert és egy tolmács/szakfordítói képzést, de mostanra sikerült visszatálnom ahhoz, amit igazán szeretek, és amiben (hála a Karinthynek!) kezdem újra otthon érezni magam: a tanításhoz.”

Cassandra Schroder januárban érkezett a Karinthyba, Courtney Kersten tanárnőt váltotta.

hogy mit tapasztaljon meg a Magyarországon eltöltött idő alatt.

Cassandra élt már az USA több államában (Massachusetts, Colorado, Oklahoma, Ohio), és körbeutazott még többet. Kedvence Oregon. Gyerekként több évet Belgiumban, Brüsszelben töltött. Felnőttként ez a mostani az első európai útja. Családját és sok barátját hagyta az államokban, de leginkább két kutyája hiányzik hazulról. Diplomáját az ohioi egyetemen szerezte kommunikáció szakon, majd a biztosítási iparban dolgozott szavaival élve „hivatásos rejtvényfejtőként”. Javaslatokra vár,

Vers

Városi Zsófia (10.C): 2012. december 21.

Jön az eső, és már villámokat szór,
Miközben hangosan zúgnak az égből
A nagy harangok, nem menekül épen
Senki sem az ítélet órájáról.

Nem lehetsz már te sem jó helyen jókor,
Nincsen már hely a Bugarach* községben.
Mert tilos a látogatás civilben
Az előtti és utáni napokkor.

Egy síkba kerül az összes nagy bolygó,
És minden áramforrásunk elapad,
Kihuny az örök fény végleg, de fájó!

Megáll a föld és minden tovább halad,
Rémisztő! De végül írja a sajtó:
Érdeklődés hiányában elmaradt!

*Bugarach: Franciaországi magashegyi község, ahol a világ vége túlélhető.

Utazások

Sítábor 2013

A testnevelő tanárok csapata – Kiláné Czompó Ildikó, Kila József, Puskás Gábor – idén is megszervezte Ausztriába a hagyományos iskolai sítábort.

Az előző évekkel ellentétben, most nem Loser és Tauplic, hanem Murau-Kreischberg síterep adott lehetőséget sítudásunk fitogtatására.

Az időjárás végig kedvezett, hóban bőven volt részünk. Az összefüggő pályarendszereknek hála, a hegy teljes területén lehetett síelni.

A kezdő csoportot – ahogy évről-évre – Puskás tanár úr vette kezelésbe.

Az újrakezdő csoportot a tanárok jóváhagyásával én vittem fel a hegyre, és oktattam őket a „profí” síelésre. Bár az elején csetlettek, botlottak, a végére nem csak én, de még a haladósok is elismerték fejlődésüket. Itt meg kell jegyeznem, mint „oktató”, nagyon büszke voltam rájuk.

A közép haladó csoportot Czompó tanárnő vezette, és tanította őket a helyes tartásra és síklásra.

A haladó csoportban – mint minden évben – idén is rengeteg tanuló síelt Kila tanár úr vezetésével. Olykor még csoportbontásra is sor került egy-egy diákkal az élen.

Az oberwölzi JUFA diákszálló biztosította a tábor részére a szállást és étkezést. A szobák jó elrendezésűek, az ágyak kényelmesek, a reggelik és vacsorák pedig bőségesek és nagyon finomak voltak. Ami talán a legfontosabb, hogy ez a szállás busszal, alig húsz percre volt a sípályától.

A ház alagsorában, egy kisebb társalgót is kialakítottak az esti szórakozásokra, esetünkben a táborgyűlésekre, illetve a produkciók bemutatására, amik idén is humorosak és színvonalasak voltak, ahogy azt a gimnázium tanulóitól már megszokhattuk. Meggyőződésem, hogy a diákok a tábor alatt, nemcsak sítudásukat bővítették, hanem baráti kapcsolataikat is szélesítették.

Remélem, hogy minden résztvevő várja, hogy jövőre is részese legyen ennek a téli karinthys „kalandnak”.

Kila Márk 12.D

Kóspallagi kirándulás

Egy szép napsütötte szombat reggelen felkerekedett a kis csapatunk, hogy meghódítsa a Rablótanyát és környékét.

Mikor megérkeztünk, akkor eszméltünk rá, hogy micsoda időutazás áll előttünk. Hát igen, sokkoló volt, mikor megláttuk azt a bizonyos pottyantós WC-t, és szembesültünk azzal, hogy itt valóban nincs vezetékes víz. Először kicsit féltünk ettől, de a végére megszoktuk. Miután mindenki elfoglalta a szobáját, pár bátor jelentkezővel elindultunk egy kis sétára az erdőbe, hogy megnézzük a közelben lévő tavat. Ekkor még nem is sejtettük, milyen kalandok várnak ránk. Szébbnél szebb helyeken jártunk, hisz az őszi, színes falevelek még különlegessé tették a tájat. Azonban ahogy mentünk, egyre beljebb kerültünk az erdőbe, s nem hogy a tavat, de a turistajelzést sem találtuk egy idő után. Ez sem jelentet akadályt számunkra, mert Szaszko tanár úr hamar visszavezetett bennünket a megfelelő útra. Így a végén elértük a célt, azaz ott álltunk a tó mellett, ahogyan azt a lelegején elterveztük. A sáros erdei utakon való megmegcsúszások, a kisebb patakokon történő átkeléseink és az árammal körülkerített területek mind-mind kalandosabbá tették a túránkat. Visszaérkezve a táborhelyre csak úgy

áradoztunk, hogy mi minden történt velünk a többieknek, akik már finom, meleg teával vártak minket, kalandorokat. Alighogy kifűjtük magunkat, már készülődhattunk is a vacsorához. A munkából mindenki kivette a részét. Amíg fiúk a fát aprították és összerakták a tüzet, a lányok pucolták, vágták, darabolták a hozzávalókat. Őket ugyan alaposan megríkatta a kegyetlen

hagymapucolás, de ezeken a lányokon még ez sem tudott kifogni! Majd Sente-Varga tanárnő és Szaszko tanár úr vezetésével elkezdődött az esti főzőcske. A vége felé már vidám körtáncsal is buzdítottuk a paprikás krumplit, hogy főjön. Miután megettük a fincsi vacsit, kezdődhetett a móka. Szerintem ezen az eseten az egész erdő a mi nevetésünktől visszhangzott, hiszen a tanárnő viccesebbnél viccesebb játékokkal készült, amelyeknek köszönhetően közelebb kerültünk egymáshoz, jobban megismerhettük a másikat. Az est fénypontja azonban az volt, mikor osztályfőnökeink egy nagyon aranyos esti mesével kedveskedtek nekünk. Majd mindenki bevonult a saját kis szobájába, és ott folytatta a hajnalig tartó beszélgetést. Reggel „kicsit” fáradtan, de lelkesen készülődött a csapat a

reggelihez. Ezt követően összekaptunk, kitakarítottunk és elindultunk a haza vezető úton.

Ez a kis hétvégi kirándulásunk remek lehetőség a közösségépítésre, s ezt nagyszerűen ki is használtuk. Mindemellett mindannyian sok-

sok olyan élménnyel gazdagodtunk, amire sokáig örömmel fogunk visszagondolni.

Jankura Szilvia 10.B.

Programok

Az űrkutatás múltja, jelene és jövője

Az űrkutatás múltja, jelene és jövője címmel tartott nyílt előadást Dr. Marsha S. Ivins veterán NASA asztronauta a Puskás Ferenc Távközlési Technikumban 2012. december 6-án.

A 61 éves nyugalmazott űrhajósnő és fedélzeti mérnök, aki öt alkalommal járt a Columbia és az Atlantis űrsikló legénysége tagjaként a világűrben egy körülbelül hatvanperces, látványos képekkel és videókkal tarkított prezentációban számolt be az űrkutatás fejlődéséről.

A történelmi áttekintésen kívül megosztotta a tekintélyes számú közönséggel az ISS-en szerzet tapasztalatait is. Többször hangsúlyozta, hogy az űrben a gravitáció csak pályán tartja az űreszközt, de

odabent az űrhajóban hatása nem érzékelhető. Nincs fent vagy lent se, így sok minden a Földön megszokott és hétköznapi dolog, mint például egy kávé készítése és elfogyasztása, teljesen új élményt és kihívásokat jelent.

Előadása végén beszélt az Egyesült Államok űrprogramjával kapcsolatos személyes gondolatairól. Véleménye szerint minél hamarabb, másodszor is embert kellene küldeni a Holdra, ezáltal is elősegíteni egy lehetséges Marsra szállás megtervezését és végrehajtását.

A programra Takács Bence tanár úr segítségével jutottam el több diáktársammal együtt. Nagyon

köszönöm a lehetőséget, mert rendkívül érdekes volt.

Enyedi Flórián, 12. C

Az acélgár utolsó látogatói

Végleges bezárása előtt nem sokkal látogattunk el a Hengersor utcai acélgárba egy szerda délutánon. Noha osztályprogramnak indult, végül egy történelemóra keretében valamivel kevesebb, mint az osztály felét jelentő csoportunk és pár másik osztályba járó lelkes érdeklődő vett részt az üzemlátogatáson.

Nem volt sok előzetes információ az üzemről, nem tudtuk, mire számítsunk. Az idegenvezetés és a nekünk szervezett program viszont felülmúlta az esetleges várakozásokat. Érdekes volt, interaktív, és nem nyúlt túl hosszúra.

Miután mindannyian felvettük a fehér, meglepően jó állapotban lévő munkavédelmi sisakot, egy idősebb hölgy vezetett minket körbe, és mutatta be az acéllemezek gyártásának lépéseit. Szinte testközelből – alig pár méter távolságból – láthattuk, ahogy a hatalmas, iszonyatos súlyú acéltömbök vékonyabb és vékonyabb rétegekre simulnak ki.

Percekig csak csendben figyeltük a több száz (talán több ezer) fokos kemence mellett dolgozó munkásokat, akik rutinszerűen végezték feladatukat. Ezután megnéztük hol hűtik az elkészült lemezeket, valamint az acél szakítószilárdságának próbáját is láthattuk. („Szuvenírként” még szakított acéldarabkákat is elhozhattunk.)

Az idegenvezetőnk figyelmességét jellemzi – lévén kéttannyelvű iskolába járunk –, hogy az acélgártás bizonyos lépéseiről, illetve a szükséges eszközökről angol-magyar szókétyákat kaptunk.

Kifelé menet a túra végén „még egy utolsó állomásként” megnéztünk pár dolgot, többek között a beérkezett acéltömbök tárolási helyét, és csoportkép is készült rólunk, az elmaradhatatlan sisakkal.

Összességében az egyórás gyárlátogatás nem hogy nem unalmas, kifejezetten szórakoztató élmény volt.

Lehoczki Laura, 11.A

Egy decemberi délutánon, a TOK óra keretében ellátogattunk a Láthatatlan Kiállításra, ahol életre szóló élményekben volt részünk.

Az előző TOK órák folyamán az érzékszervekkel foglalkoztunk. Egy rövid felmérés során kiderült, hogy számunkra is, mint sok más ország lakóinak a számára is, a szemünk a legfontosabb érzékszervünk. Ennek oka, hogy az agyunk a legtöbb információt a szemünkön keresztül kapja. Innen jött az ötlet, hogy kipróbáljuk magunkat azoknak az embereknek a világában, akik e nélkül, az általunk pótolhatatlannak megítélt érzékszerv nélkül élik a mindennapjaikat.

A kiállítás során kis csoportokban léphettünk be a teljes sötétség világába. Szemünk világát elvesztve, csak a kísérőnkre és a többi érzékszervünkre támaszkodhattunk. Peti, aki születése óta nem lát, roppant magabiztossággal közlekedett az általunk bejárt hat különböző teremben. Először egy lakás konyhájában találtuk magunkat, majd ezt követően a többi szobát fedeztük fel. Végül egy erdőn és egy szoborparkon keresztül vezetett

utunk a bárig. Ott megtapasztalhattuk, hogyan vásárolnak a nem látó emberek, és feltehetjük kérdéseinket a vezetőnknek, aki szívesen válaszolt mindenre.

A kiállítás mindenkire különlegesen hatott. Megtapasztaltuk, hogy látásunk elvesztésekor többi érzékszervünk nem erősödik fel, csupán az agyunk jobban koncentrál rájuk. Az átszokás ugyan időbe telik, de már ez alatt az egy óra alatt is jobban figyeltünk tapintásunkra, és kiéleztettebben füleltük környezetünk hangjait.

Az élményre visszaemlékezve szinte képeket látunk, mert fantáziánk végig dolgozott. Az azonban nagyon érdekes, hogy mindenki más képet rajzolt magában, másképp képzelte a bejárt helyszíneket.

A kirándulásnak köszönhetően ma már sokkal érettebben, toleránsabban és megértőbben kezeljük a környezetünkben hátránnyal élőket. A Láthatatlan kiállítás mindenki számára meghatározó és kihagyhatatlan élmény.

Koblencz Fanny és Somlai Renáta 12. IB

Karinthysok a Szakadékban

2012. december 2-án a Rózsa Művelődési Házban a Karinthy Színjátszó csapata adott műsort. Iskolánk színészpalántái Darvas József *Szakadék* című drámájával szórakoztatták a nagyrészt publikumot.

Az 1942-ben íródott darab főhőse egy falusi tanító, aki beleszeret Horváth Lajos nagygazda lányába, Kláribá, ám ez a szerelem sodorja a „szakadék” szélére. A falusiak és az urak között lappangó gyűlölködés akkor tör a felszínre, amikor kedvenc tanítványa Ferkó, aki a főszereplő leendő apósa földművelő munkáit segíti, halálos baleset áldozata lesz. Az orvos végmérgezést állapít meg a halál okaként, de a faluban az a szóbeszéd válik közvéleménnyé, hogy a kisfiút gazdája verte halálra, és az orvost megvesztegették, hogy az úgy valódi kimenetelét így eltusolják. A tanító hiába próbálja meggyőzni a falu népét az igazságról, azok – mennyasszonya miatt – az urak oldalán látják. A történetek következtében a falusi osztályharc kiéleződik, és az indulatok ablakbetörésig és a tanítóval szembeni teljes bizalmatlanságig fajulnak. A tanítónak végül választani kell: benőszül a gazdag családba, vagy a nép mellé áll, és igazolja, hogy „a nép bizalmát csak a hozzá való hűséggel lehet elnyerni”.

A kezdeti csekély érdeklődés ellenére estére végül teljesen megtelt a Rózsa nézőtere. A rendező és a szereplők összehangolt munkáján a bizonytalanság vagy izgalom legapróbb jelét sem lehetett észrevenni. A már a nyári

szünetben megkezdődött szervezés és sokszor iskolaszünetekben és tanítás után bőven sötétedésig tartó lelkes próbálás meghozta gyümölcsét. A színpad és a hely adottságait a szereplők teljes mértékben kihasználták, és az így kiszélesített mozgástér lehetőséget adott a helyszínek váltogatására, természetesen a megfelelően beállított megvilágítással kombinálva. A korhű jelmezek, zenei részletek is hozzájárultak az előadás sikeréhez. Tisztán látszott, hogy minden részlet kidolgozott, és ebből is sejteni lehetett, hogy a könnyed és várakozásokat felülmúló előadást hosszas munka előzte meg. A közönség többszöri visszatapsolással egyértelmű jelét adta annak, hogy a Karinthy Színjátszó, ha rövid időre is, de kiragadott minket a hétköznapiakból, és kellemesen ki tudtunk kapcsolódni.

Az előadás végén Kéri Kitti színésznőt, egykori karinthys diákot Hutai László igazgató úr a szereplők és a rendező kíséretében színpadra hívta, és egy csokor virággal megköszönték neki, hogy segítette a színjátszó kör létrejöttét az iskolában. A művésznő meglepettségét és meghatódottságát mutatta, hogy örömkönnnyekkel küzdve emlékezett vissza az iskolában töltött éveire, köszönetet mondott, majd rendkívül közvetlen módon a színészekkel is váltott egy-két személyes szót. Ez a nap bizonyára emlékezetes lesz minden résztvevő számára.

Ezúton is gratulálunk (sokak nevében) mindenkinek, és további sikereket kívánunk!

Antal Evelin Vivien 11. A

Karácsonyi Facebook-fa

Mikuláskor megérkezett az iskolába a fenyőfa, amely szokásához híven az aula sötét sarkában ácsorgott. Idén azonban nemcsak a világító fénysorok kerültek ki rá. A karinthys diákok mindegyike személyes jelenlétének jelképével, egy aláírt egyedi papírszívvvel csatlakozott a karácsony hangulatához.

„Idén karácsonykor valami egészen különleges módon díszítettük az iskolai fenyőt. Törékeny üveggömbök és csillogó figurák helyett jókívánságokat aggatunk a zöld, tüskés ágakra. A szívalakba hajlított vékony kartoncsíkokra csinos kis kártyákat erősítettünk. Ezekre mindenki maga rajzolhatott- írhatott valamit, és ez kreatív feladat sokak fantáziáját megmozgatta.

A kevésbé ötletesek megelégedtek egy egyszerű karácsonyi jókívánsággal, de voltak egészen különleges megoldások is. Többen angolul írtak, a művészebbek pedig rajzolt. Volt, aki aláírta, de

voltak olyanok is, akik a névtelenek akartak maradni.” (Kovács Zsófia 10.b)

Az első fecskék még csak a díszítés örömét élték át, az utánuk következők már úgy igyekeztek elhelyezni saját díszüket, hogy közel legyenek barátaikhoz, ismerőseikhez, reménybeli kapcsolatukhoz. Minél több dísz került a fára, annál szélesebb kapcsolati hálók rajzolódtak ki, és vált egyre színesebbé, élőbbé a fa.

Bár a dülöngélő létráról kissé veszélyes volt a fát díszíteni, az eredmény magáért beszélt. A változatos díszekkel pompázó karácsonyfa mindenkinek mosolyt csalt az arcára, főként azért, mert az összes diák „személyes névjegye”, alkotása azt jelezte a fán, hogy a közös munkával, de mégis egyéni módon létrehozott

kollektív alkotás erősítette a kapcsolatot a tanulók között.

Váradi Emese

Szülők Bálja 2013

„Iskolánk február 1-jén rendezte meg az immár évtizedes hagyományokkal bíró Szülők Bálját. Az est keretében vendégeink (köztük Kucsák László, kerületünk alpolgármestere) megtekinthették a tanári munkaközösségek bemutatót: így látványos fizikai-kémiai kísérleteket nézhettek, illetve érdekes biológiai előadás és az iskolakórus fellépése is meghallgatható volt.

Czompó Ildikó tanárnő által betanított, immár karinthy jellegzetességnek számító világító buzogányos koreográfiát.

Ezt követően svédasztalos vacsora, majd az Old Boys együttes többórás koncertje következett. Éjfélkor pedig sor került a tombolasorsolásra, amelynek fődíját idén is egy wellness hétvége jelentette. A befolyó összeg iskolánk alapítványát gazdagította, hogy ebben az évben támogathassuk a tehetséges, ám rászoruló tanulókat.

Az est talán legjobban várt eseményét mégis a gálaműsor jelentette, itt a diákok mutatták meg hangszeres vagy ének-, esetleg táncművészetüket. Ki kell emelni a tanári kar produkcióját, a nagy sikert aratott bajor sörtáncot, illetve a szintén

Végül büszkén adhatunk számot arról, hogy a fellépők mellett a bál lebonyolítását, a kávéház és a teaszoba üzemeltetését, a vendégek kiszolgálását is talpraesett diákjaink végezték."

Constantinovits Milán

Pillanatképek a következő oldalon

Szalagavató 2012

Mi kaptuk azt a megtisztelő feladatot, hogy a végzős diáktársaink nevében pár sort írjunk utolsó évünk legemlékezetesebb napjáról.

2012. november 30-a a legtöbb karinthys diáknak átlagos pénteki nap volt. Reggel felkeltek, elindultak az iskolába, hogy átvészeljék a hét utolsó munkanapját. De nekünk, végzősöknek, másról szólt ez a nap. Reggel már ott toporogtunk a Sportkastély

előterében, amely az aznap esti szalagavató helyszínéül

szolgált. Jelmezekkel, talárral, keringős ruhával felszerelve vártuk, hogy elkezdődjön a próba és utána mindenki meheszen haza készülődni, hogy estére úgy nézzünk ki, mint még soha.

De ne szaladjunk ennyire előre. Mielőtt a szalagavatón szerzett élményeinkről

mesélnénk, meg kell említenünk, a keringős és osztálytáncpróbákat, amik rengeteg izgalmat, kezdetben konfliktusokat, de mindent egybevéve sok örömet okoztak nekünk, és már ebben a három hónapban számtalan élménnyel gazdagodhattunk. Ezek a táncpróbák közelebb hoztak minket egymáshoz, megtapasztalhattuk,

milyen jó érzés, ha egy osztály együttműködik, és közösen mindent elkövetnek a cél érdekében. A fiúk mindig azt mondták: „Nem értik, a lányok miért izgulnak ennyire. Ez is csak

egy nap, mint a többi, csak most nem kell iskolába menni.” Ezzel ellentétben, mikor eljött a várva-várt szalagavatónk, jó volt látni, hogy ők is ugyanúgy izgultak és örültek, mint mi, lányok.

Aznap este a nézőtér tömve volt, és bárhová néztünk, vakuk villantak. Kezds előtt fél órával már mindenki készen állt, hogy feltűzzék nekünk a kék kis szalagot, és elkezdődjének a már sokat emlegetett szalagavató produkciók.

Pontban 6 órakor megszólalt a zene, ami a kezdést jelentette. Mindenki felemelt fejjel, magabiztosan elkezdett a zene ritmusára lépni, és a megbeszélt útvonalon keresztül bejártuk a

ránk kiszabott teret. Számunkra külön élmény volt a végzős beszéd, mert a mi osztályunk képviselőjében Fitos Inez és Joó Virág írhatta és mondhatta el azt a sok szép és emlékezetes dolgot, amit több mint négy év alatt átéltünk a Karinthyan.

Palotás a ballagató évfolyam előadásában

13. C Éjszaka a Múzeumban – koreográfia Turcsány Gergely

Miután hivatalosan is végzősnek mondhattuk magunkat, mert megkaptuk osztályfőnökeinktől a szalagjainkat, mindenki izgatottan rohángált a színpalak mögött, és lelkileg felkészítettük magunkat a külön produkciók és az osztálytáncok bemutatására. Nekem (Matócsi Gréta) külön produkcióm is volt, ami plusz élményt jelentett a szalagavatómon.

Korábban is felléptem egy-egy

betétszámban, ezért mondhatnám, hogy nagy

gyakorlatom van már ebben. De ez mégis más volt. A külön számom további táncpróbákat és kihívásokat jelentett, de könnyen vettem az akadályokat. Visszagondolva, nagyon izgultam a fellépés előtt, ám amikor már a színpadon táncoltam, felszabadult voltam és boldog.

De pörgessük tovább az eseményeket. Úgy gondoljuk, hogy minden végzős osztály nevében

kijelenthetjük: 2012-ben is remekelt a Karinthy osztálytáncok terén. A nézők színvonalas

produkciókat láthattak. Be kell látnunk, hogy

megérte a három hónapon át tartó kemény munka. Biztosak vagyunk abban, hogy ezeket a koreográfiákat, ha akarnánk, se tudnánk elfelejteni!

12. D A nagy utazás – koreográfia Bánfai Réka

Mint minden szalagavatón, a miénken is eljöttek az utolsó közös táncok, a keringők, amik megkoronázták az estét. Végre felvehettük a

szébbnél szebb hófehér keringőruháinkat, amire egész este vártunk és egy kis ideig hercegnőnek érezhettük magunkat a párpaink mellett. Miközben táncoltunk, már a lépéssorozatokra se kellett nagyon odafigyelnünk, mert annyit gyakoroltuk őket, hogy benne voltak a lábunkban.

Csak mosolyogtunk és élveztük, amit csináltunk. Nem lehet elégszer hangsúlyozni, hogy a keringők nagyon jól sikerültek és utólag is köszönjük Czompó Ildikó tanárnőnek és Puskás Gábor tanár úrnak a sok munkát és a kitartásukat!

Évfolyamkeringő 1. Bécsi keringő klasszikus zenére – koreográfia Puskás Gábor

Rengeteg pozitív visszajelzést kaptunk ismerősektől, barátoktól, rokonoktól, hogy ilyen klassz szalagavatós előadásban még nem volt részük, és ha tehetnék, még egyszer végignéznék a műsort. Úgy gondoljuk, hogy ezzel nem csak ők vannak így! Biztosak

vagyunk abban, hogy mindenki szívesen

megismételné ezt a gyönyörű estét, újra átélné az izgalmakat és az emlékezetes percekét, amiket a szalagavató okozott nekünk!

Matócsi Gréta, Hényi Petra 13. C, fotó: Perger L.

Móka, kacagás, könnyek és tánc

2012. november 30. Eljött a várva várt nap, amikor a Karinthy végzős diákjai izgalomtól, örömtől hevülten várják, hogy megkezdődjön az estére meghirdetett szalagavató bál. A nap, amikor tömegek gyűlnek össze azért, hogy a búcsúzó évfolyamot ünnepeljék.

De ne szaladjunk ennyire előre! A főpróba és az azt követő lázas készülődés minden

szalagavató természetes velejárója. Nálunk sem volt ez másképp: a lányok a délelőtti próba után többnyire a fodrász felé vették az irányt, míg a fiúk (miután elégszer nyugtázták táncpartnerüknek, hogy semmi gond nem lesz, és hogy a baki, ami reggel becsúszott, élesben nem fog megismétlődni), hazamentek. Bár a sminkelés hosszas procedúráját a lányokkal ellentétben megspórolták, a megnyerő

külsőre ők is épp elég gondot fordítottak. Így hát este 6 óra tájt a Pestszentimrei Sportkastély fess fiatalemberekkel és csinos hölgyekkel telt meg.

Az izgalom pedig egyre csak nőtt. Az utolsó simítások elvégzése után felsorakoztunk a bevonuláshoz, s kezdetét vette a műsor. Megszólt az Aida zenéje, ami megadta az alaphangulatot, s az osztályok szépen sorban megindultak. Csaknem 150 piros és zöld talárba öltözött diák lépkedett ritmusra büszkén a Czompó tanárnő által betanított

koreográfia szerint. Csodálatos érzés volt, ahogy a lelátóra feltekintve egy-egy családtag vagy kedves ismerős mosolygott vissza kamerával a kezükben, hogy megörökítsék a pillanatot. A díszlet is magáért beszélt – színes lufik lógtak mindenfelé, a színpad felett pedig iskolánk neve és a „Szalagavató” felirat volt látható

gyöngybetűkkel kirakva. Mikor a zene elhalkult, Hulai igazgató úr alaposan kimunkált beszéde

következett. Habár nehéz volt odafigyelni minden mondatára, hisz profi fényképezetek gépei kattogtak körülöttünk, a hallottak igen kedves és vicces emlékeket idéztek fel bennünk. Utolsó szóként felkérte az osztályfőnököket,

13. B Szuper hősök és szuper gonoszok összecsapása a Földért – koreográfia Mits Márti 13.B

13. IB IB-zai nyaralás – koreográfia Farkas Diána

hogy a „párnásányokkal” együtt vonuljanak előre és tűzzék fel ránk a szalagot, mely azóta hozzátartozik mindennapi viseletünkhöz. Fantasztikus volt, amikor a nevünk (sorjában mindenkié) elhangzott, halk dallamok kísérték a ceremóniát.

A frappáns megnyitó és a szalagtűzés után mindenki az öltözők felé igyekezett, hiszen az osztálytáncok következtek. Mekkora tolongás volt! Akadtak, akik szívbjós gyorsasággal kapkodták magukra a ruhát, nehogy lekéssék az előadást. Mások hirtelen el akarták felejtetni a hónapok óta gyakorolt, már-már unalomig ismételt lépéseket, és igen nagy kihívásnak ígérkezett megnyugtatni őket. E felfokozott hangulatban szólt a figyelmeztetés: egy perc van hátra! Az elsőként színpadra lépő 13. A osztály tagjai egymás karjaiban, társaikat „hajrá, mi leszünk a legjobbak!” kiáltással biztatva, bátorítva várták ki e kis időt.

És akkor kinyílt az ajtó. A táncter a miénk volt, a közönség pedig csak ránk figyelt. De ahogy felcsendült az ismerős dallam, még a legijedtebbeknek is elillant a félelmük. Tudtuk, éreztük, hogy minden rendben lesz, és sikerülni fog. Csak önfeledten táncoltunk, és nagyon élveztük az egészet. Beleéltük magunkat, és a mozdulatokba is mindent beleadtunk. Az osztályfőnök is kivette részét a mókából: hitelesen eljátszotta, hogy rémeket

álmodik hön szeretett osztályáról, vagy épp azt, hogy lézerkarddal harcol. Lelkesedésünket csak fokozta a tapsvihár, a nevető arcok a nézőtérről pedig azt jelezték, hogy felkészülésünk nem volt hiábavaló. Egymást váltották a jobbnál jobb

13. A Rémálom a Thököly utcában – koreográfia Kéri Tamás

zenerészletek, míg végül elérkeztünk a meghajláshoz – pontosabban szólva az álmeghajláshoz... Ezt csupán egy kis trükknek szántuk, ráadásként pedig a híres-neves Hangover című számmal búcsúztunk. Hatalmas üdvözlő közepette vonultunk le a színpadról, s bár kissé megkönnyebbültünk,

mindenekfelett azt kívántuk: bár ne repült volna el ilyen hamar ez a pár perc. De búslakodni nem volt sem időnk, sem okunk – gyors gratulációk, egy közös kép, és már készülődni is kezdtünk az est fénypontjára: a keringőre.

És az bizony macerás volt. Főleg a helyiség szűk mivolta okozott nehézségeket, de szerencsére nem kellett kapkodni, lehetőségünk volt lassan, nyugodtan felöltetni a szép fehér ruhákat. Meg amúgy is, sok jó ember kis helyen is elfér... S olykor rácsodálkoztunk a másokra; milyen gyönyörű is volt

Évfolyamkeringő 2. Bécsi keringő modern zenére - koreográfia Kiláné Czompó Ildikó

mindenki a fodros menyasszonyi öltözetben! Miután megváltunk, ki-kilestünk évfolyamtársaink kreatívna! kreatívabb produkciójába: volt éjszakai múzeum, régi és új

slágerek, kis társastánc, egyszóval minden, ami kell. A keringő színvonala sem maradhatott el! Remek megoldásnak ígérkezett, hogy betétszámokkal foglalták le a közönséget, amíg mindenki átváltotta ruháját. Így szünet beiktatása nélkül hangolódhattak át a tréfás fellépésekről a valamivel komolyabb, ám egyben meghatóbb keringőre.

Kis időn belül felkonferálták a legfontosabb eseményt, s a színpalak mögött hercegek és hercegnők tömege sorakozott fel. Heves szívdobogással vártuk, hogy mindenki megérkezzen. Innen-onnan mocorgás hallatszott még, s kissé mintha eluralkodott volna rajtunk a lámpaláz... de ez sem tartott ám sokáig. Koncentrálnunk

kellett. Minden zaj elhalkult, hatásszünet következett. Aztán egyszer csak megszólalt a zene, vele együtt tánctartásba lendültek a kezek – és nem volt megállás! Fel-fellibbentek a szoknyák, a lányok mozdulatai kecsesek voltak, a fiúk pedig úriember módjára vezették társaikat (vagy emelték a magasba), s már a hatalmas abroncs sem zavart (amiért előtte annyira aggódtunk). Áadtuk magunkat az érzésnek, szinte a fellegekben jártunk, és közben nem gondoltunk semmire, csak arra, hogy ma mi vagyunk a legszebbek. Értünk szól a zene, rólunk szól a tánc. Hozzá tartozóink könnyes tekintetét fürkésztük biztosak voltunk benne, hogy lenyűgöző látványt nyújtottunk. Az

már csak hab a tortán, hogy senki sem rontott, senkinek sem kellett csalódnia – tökéletesen eltáncoltuk a Puskás tanár úr vagy Czompó tanárnő által betanított koreográfiát – minden alakzattal együtt. Bécsi keringőnk dicső megkoronázása volt az eseménynek. A fényképészek pedig gondoskodtak arról, hogy megfelelő mennyiségben és minőségben kapjuk később kézhez a fotókat. A meghajlás, majd kivonulás után ismét enyhe hiányérzetünk támadt, de a ceremónia folytatódott: a hozzátartozók felkérhették gyermeküket, sőt tanáraink közül is akadtak, akik táncra perdültek. Így hát ismét mosolygó párok lepték el a termet, mi pedig kiélveztük az utolsó percek is.

Ami biztos, hogy ez az egyszeri és megismételhetetlen élmény örök emlék marad. Mindannyiunk számára. Nem volt hiába a sok vesződések, az órákig tartó gyakorlás, a kiadások, mert mindezekért százszorososan kárpótolt az a leírhatatlan érzés és az egész miliő. Szalagavatónk sikerességéhez persze a Karinthy tanárainak és diákjainak alapos szervezése is hozzájárult.

Mindezek után nem volt más hátra: irány az afterparty...

Budai Anna 13.A, fotó: Perger László

Versenyek

Diktátorok és diktatúrák – vetélkedő Egerben

2012. december 6-án, éppen Mikulás napján utaztunk Egerbe, hogy részt vegyünk az Agira Universitas és az egri Eszterházy Károly Főiskola „Diktátorok és diktatúrák a XX. században” nevű országos történelmi, politológiai és kommunikációs vetélkedőn, miután továbbjutottunk a levelezős fordulón. Csatunk igencsak jól szerepelt, elhozta a harmadik helyezést.

A versenyre egy hosszú feladatsor (több esszé és tesztek) elkészítése után kvalifikáltuk magunkat, majdnem maximális pontot teljesítve. Magabiztosan kezdtünk tehát neki a második résznek, a nyílt nap megszervezésének, amire prezentációval, nyereményjátékkal, izgalmas kvízzel és egy meghívott történésszel (Marácz Tamás) készültünk. Az egri főiskola által delegált zsűri azonban lekészte a kvíz részt, és éppen az eredmények összesítésére estek be a Karinthy „gödréhez”, amikor már vendégelőadóink beszélt a diktatúrák rendszeréről, meglehetősen diákbarát módon: frappánsan,

röviden, érdekesen.

Hála a jó esszéinknek és a nyílt napunknak, pár nappal később örömmel értesültünk arról, hogy benne vagyunk az ország tíz legjobb csapatában, és szeretettel várnak minket Egerben. A vetélkedő színvonalasságát az is mutatja, hogy a zsűriben ott ült Stumpf István alkotmánybíró is,

akiről később kiderült, nagyon meg volt elégedve a csapatunk felkészültségével.

A verseny számos részből állt, először országok neveit kellett kitalálnunk az említett információkból, majd képről kellett felismernünk diktátorokat vagy hozzájuk kapcsolódó személyeket. Első prezentációnk

kiseb fejfájást okozott nekünk, mert Japánt kaptuk a második világháború után, amire nem voltunk felkészülve, de csapattársaimmal egymásra mosolyodtunk: itt jön a Karinthy érdeme, hogyan improvizáljunk nehéz helyzetekben. Második előadásunk egy kreatív, három

szemszögből megírt történelmi napló felolvasása volt, majd zárásként a harmadik beszédünkben a diktatúrát hasonlítottuk össze a demokráciával. A történelmi és politikai ismereteken túl a verseny retorikai képességünket, kommunikációs készségünket és persze a talpraesettségünket, általános műveltségünket is erősen igénybe vette. Különösen izgalmassá tette a versenyt számunkra az is, hogy más csapatok már visszatérő vendégek voltak Egerben, mi pedig most találkoztunk először ezekkel a feladattípusokkal.

Izgatóan vártuk az eredményhirdetést, fogadásokat kötöttünk, hogy vajon hányadik helyen végzünk, és végül a legoptimistább

feltételezésünk sem volt alaptalan, valóban a harmadik hellyel és rengeteg könyvnyereménnyel térhettünk haza, nem is említve, hogy pozitív élményekkel is gazdagodtunk.

Felkészítőnk és kísérőnk Constantinovits Milán tanár úr volt, a csapat tagjai pedig: Magyar Roxána, Séra Fruzsina, Nagy Deborah 12.B osztályos tanulók voltak.

Nagy Deborah 12.B

Országos, német nyelvű matematika és fizika verseny

Számomra kifejezetten nagy élmény volt a nemrég lezajlott német nyelvű matematika és fizika verseny országos döntője.

A fizika verseny a Budapesti Műszaki Egyetemen, a matematika verseny pedig a Budapesti Gazdasági Főiskolán volt megrendezve.

A fogadtatás nagyon jó volt, mindenki segítőkészen támogatott bennünket, versenyzőket. Gondoltak az éhezőkre is: finom pogácsával és üdítővel vártak reggel minket, ebédre pedig többféle pizzából válogathattunk.

Igen meglepődtem azon, hogy mindkét versenyen milyen sok iskolából jöttek versenyzők, így remek alkalom nyílt az ismerkedésre. Nem is gondoltam volna, hogy az

országban ennyi helyen van két tanítási nyelvű képzés.

Nagyon tetszett az, hogy a fizika versenyen különböző kísérleteket mutattak be, például én magam is beülhettem egy Faraday-kalitkába.

A pantográf készítése is nagyon érdekes volt, nagyon jól összekovácsolta a csapatot és az külön tetszett, hogy egyet haza is vihettem.

Mindenesetre nagyon gazdag élményben volt részem, sok érdekes dolgot tanultam. Nem is gondoltam volna, hogy ennyire megéri német tagozatra járni.

Ferencz Máté 11.C

2013. január 25.

Az idén 9. alkalommal rendezték meg a Német Kéttannyelvű Gimnáziumok Országos Fizika Versenyét. 8 német kéttannyelvű iskola diákjai indultak a versenyen, 3 évfolyamon folyt, melyek a Jg 1 (az első évben fizikát tanulók versenye), Jg 2, illetve a Jg 3. A verseny fantasztikus karinthys győzelemmel zárult. A kupa a 35-ös terem melletti üvegszekrény tetején látható.

A verseny 2 fordulóból áll. Az első fordulóban a diákok egy tesztfeladatsort töltenek ki 20 kérdéssel, erre 60 perc áll rendelkezésre. A második, azaz a döntőbe az a legjobb 10 tanuló jut be évfolyamonként, akik a legtöbb pontot elérték az első fordulóban. Annyi kikötés van csupán, hogy minden iskolából évfolyamonként legfeljebb 3 tanuló vehet részt a döntőn. Az idei döntőnek a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Kara adott otthont.

A csapatverseny pontszámítása az olimpiai pontszámítást tükrözi, azaz egy első helyezés 7 pont egy második 5 pont egy harmadik 4 pont és így tovább, azaz még a hatodik helyezés is ér egy pontot a csapatnak.

Horváth Ferenc

Csapatverseny:

1. helyezett: Karinthy Frigyes Gimnázium 34 pont
2. helyezett: Friedrich Schiller Gymnasium, Pilisvörösvár 9 pont
2. helyezett: Mechwart András Gépipari és Inf. Szakközépisk., Debrecen 9 pont

Jahrgang 1:

1. Ferenc Máté 11.C
2. Kőhalmi Attila 11.C
6. Tóth Gábor 11.C

Jahrgang 2:

2. Szolnoki László 12.C

Jahrgang 3:

1. Sztrinkó András 13.C
2. Pándi Tamás 13.C
3. Pálfi Péter 13.C

2013. február 1.

Kéttannyelvű Gimnáziumok Országos Matematika Versenye. Az idén 19 gimnázium vett részt a versenyen. Hasonlóan a fizikához matematikából is van iskolai (1. forduló). Országosan a legjobb 10 tanuló jut tovább itt is. Matematikából 4 évfolyamban zajlottak a küzdelmek. A döntőt a Budapesti Gazdasági Főiskola épületében zajlott.

Horváth Ferenc

Jahrgang 2

1. Károlyi Ádám 11.C
5. Ferencz Máté 11.C
7. Tóth Gábor 11.C

Jahrgang 4

5. Horváth Patrik 13.C
8. Pándi Tamás 13.C
8. Pálfi Péter 13.C

Csapatverseny:

4. Karinthy Frigyes Gimnázium 11 pont

Lapzárta után érkezett

Rendhagyó énekóra az aulában

Különleges élményben lehetett részük azoknak, akik hétfőn ötödik órában, a tanítási órájuk helyett ellátogattak az aulába, és részt vettek Radnóti Róza és Zou de Zsolt „egyedi zongoraóráján”. Róza és Zsolt, (9. D és 11. A osztályos tanulók) mindketten zenei pályán szeretnék folytatni tanulmányaikat. Ez a döntés sok áldozattal jár mindkettejük számára, hiszen a napi több óra gyakorlás és a zeneórák mellett kell készülniük a gimnáziumi tanórákra is. Ebben a 45 percben a két fiatal felváltva próbálta bemutatni összefoglalóan a zongora történetét, kiragadni egy-egy zeneszerzőt, és zenetörténeti korszakot. Johann Sebastian Bachtól kezdve Liszt Ferencen át Bartók Béláig vezetett az út. Ezt interaktív képsorozat, illetve videók kísérték. Nemcsak a diákoknak volt remek alkalom a komolyzenével való ismerkedés, ugyanis Róza és Zsolt egy-egy fellépésükre gyakorolhattak: Róza a Művészetek Palotájában február 3-án megrendezett Bartók-Maraton Mikrokozmosz című koncertjén való fellépésre, Zsolt pedig a XIII. Országos Nyíregyházi Zongoraverseny Budapesti válogatójára. A megelevenedett zenei motívumok és a hozzájuk kapcsolt ismertetés nagyobb élményt nyújthatott mindenki számára, hiszen a zenét sem lehet könyvből megtanulni.

Papp Valentina 11.a

Rövid hírek az ének-zene „munkaközösség” életéből

- 2012. december 20-án a Karinthy Gimnázium 24 fős énekkara Gyömrőre látogatott az ottani Általános Iskola és Diákotthonba. Ez az intézmény most a volt Teleki kastélyban kapott helyet. A kapuban már vártak bennünket. Rövid akklimatizálódás után /tea, süti/ 10.30-kor elkezdődött a karácsonyi ünnepély. A Diákotthon tanulói adták a műsort, a kórusunk az ünnepély végén énekelt szép, régi karácsonyi dallamokat. A hangzás teltségét az is elősegítette, hogy velünk utazott a Semmelweis Középiskola lelkes 20 fős csapata, és együtt énekelt a két társaság. Nagyon nagy sikerünk volt! Az ünnepély után a parkban állatsimogatás, majd közös ebéd következett és ebéd után azzal az érzéssel búcsúztunk, hogy nemsokára visszajövünk.

- 2013. január 28-án rendhagyó énekórát tartott iskolánk aulájában Radnóti Dóra (9.d) és Zou de Zsolt (11.a) tanuló. Bach, Liszt és Bartók műveket zongoráztak felváltva, zseniálisan. Zongorázásukat rövid összekötő szöveggel és kivetített kottaképekkel tették még színebbé. A hallgatóság vastappsal hálálta meg a két tanuló rendkívüli felkészültségét.
- 2013. február 1-én tartottuk a Szülők Bálját. Énekkarunk, mint iskolánk egyik szakköri formációja mutatkozott be a szülőknek hátul, a matematika, fizika, kémia termek között. Szépen felöltöztünk, felálltunk a lépcsőkre, valóban kórus benyomását keltettük. Magyar népdalok, kánonok, reneszánsz dallamok és spirituálék alkották műsorunkat.
- 2013. február 5-én rendezték meg a XVIII. kerületben a „Tiszán innen Dunán túl” Országos Népdaléneklési Verseny kerületi fordulóját. 80 tanuló mérte össze tudását általános és középiskolás fokon. Iskolánk kiváló énekese Schwarczkopf Lotti (10.d) moldvai népdalcsoportot énekelt és Kiemelt Arany minősítést kapott. Továbbjutva a fővárosi fordulóra Lotti „Arany” minősítést szerzett február 19-én a Hagyományok Házában. Szívből gratulálunk és további sok sikert kívánunk!

Mohai Tibor